

smaa Haandsrækninger til Industriprotektionismen. Jeg tror, det vil være meget glædeligt, om vi kunde komme helt bort derfra. Lad os saa ogsaa tage Tolden paa Cikorierødder ud med det samme! Og saa vilde jeg ogsaa henstille, at man kom saa langt bort fra Træ- og Tømmer-tolden som muligt.

Ja, jeg vil ogsaa gøre en Henstilling om, at man kommer saa vidt som muligt bort fra Toldbeskyttelsen paa Sukker. Det er ogsaa en Agrartold, Agrarprotektionisme. Nu hørte jeg ganske vist det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) i Gaar i et overmaade lærerigt og interessant Foredrag fortælle os, at denne store nationale Industri paa ingen Maade kunde taale den Nedgang, der her er foreslaaet. Jeg stiller mig nu meget tvivlende overfor denne Nedgang. Jeg erkender, at jeg trods det Foredrag, vi hørte i Gaar, og trods det, at jeg har søgt at sætte mig ind i Sagen, er en Begynder i dette Spørgsmaal, og jeg glæder mig til ved de Forhandlinger, vi skulle komme til i Udvalget, rigtigt at komme til Bunds i denne meget vanskelige og indviklede Sag. Men jeg har ligesom en Fornemmelse af, at det gaar heller ikke her saa slemt til, som Præsten prædikede i Gaar. Se, det er jo vitterligt, at om Sukkerbeskyttelsen har man i mange Aar slet ikke vidst, hvor høj den var. Vi have altid her i Tinget under de tidligere Tidens Toldbehandling talt om, at det var en ganske lille, lav Beskyttelse, der var for Sukker, en Beskyttelse, som man i Grunden ikke regnede for noget. Men saa fremkom der for et Par Aar siden i „Social-Demokraten“ en Række Artikler af Nina Bang, som efter Standardprøver, Amsterdamfarverne og alt, hvad det hedder, viste, at der var en meget betydelig Toldbeskyttelse, og senere har en Toldembedsmand udviklet dette nøjere. Det viser sig da, at Toldbeskyttelsen er ganske klækkelig og beløber sig, efter hvad man nu mener, til 4 Mill. Kr. Nu tvivler jeg om, at Nedsættelsen er saa stor, som det ærede Medlem forudsætter.

Men naar nu det ærede Medlem talte saa meget om, at denne Industri, denne nationale Industri, var af umaadelig Betydning, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at Medaillen har en Revers. (*En Stemme: Polakkerne!*) . . . Ja, Polakkerne bliver der sagt. Men der er en Revers til. Det er de Kaar, som de danske sukkerroedyrkende Landmænd have været underkastede under de forenede Sukkerfabrikker. For de forenede Sukkerfabrikker have hemmeligholdt

hele den vældige Toldbeskyttelse, de nød. Det er en historisk Kendsgerning. Der er ingen, der rigtig har vidst det. De have ogsaa hemmeligholdt de umaadeligt gunstige Vilkaar, de havde, overfor Roesukkerdyrkerne, og have spændt Kravene til de roesukkerdyrkende danske Bønder i den Grad, at danske Bønder have, hvor mærkværdigt det end lyder, gentagne Gange maattet true med Strejke. Se, det er Reversen af Medaillen. Og saa er der dernæst Polakkerne. Denne nationale Industri af den saa vidtrækkende nationale Betydning, som det ærede Medlem for Maribo tog i Forsvar, drives ved Hjælp af en hel Mængde Arbejdere. Det ærede Medlem nævnte et Tal, men af dette Tal er den aldeles overvejende Del indført, fremmed, billig Arbejdskraft. Vi have ikke noget Tal paa, hvor mange Polakker der for Tiden indføres, men jeg tager neppe fejl, naar jeg siger, at der i de senere Aar — jeg ved ikke rigtigt, om det er Tilfældet i Aar —, men i alt Fald i en Aarrække indtil i Aar er indført aarlig 5—6,000 polske Arbejdere, altsaa et Flertal af den Arbejderklasse, som er beskæftiget i Sukkerindustrien. Jeg erkender naturligvis, at naar Sukkerbeskyttelsen er saa høj, som den er, kan man lige saa lidt som paa Industriens Omraade pludselig med et Slag komme bort fra al Beskyttelse paa dette Omraade. Ogsaa der maa en lempelig, fast og konsekvent Overgang til. Men jeg synes, det var rimeligt, at vi allerede nu under Udvalgsforhandlingerne fastsatte en saadan lempelig, gradvis, men fast og konsekvent Afvikling af den nuværende Sukkerbeskyttelse. Og naar man gjorde det og samtidig gik med til at afskaffe hele Produktionsafgiften paa Sukker, tror jeg i Virkeligheden, man gavnede Sukkerindustrien. Ved at afskaffe al Sukkerskat fremmer man Købeevnen, fremmer man Forbruget, og jeg tror, at det stadigt voksende Forbrug i Virkeligheden er det eneste sunde og solide Grundlag for enhver Industri, ogsaa Sukkerindustrien. Lad os da faa det nøje overvejet i Udvalget, lad os komme til en saadan lempelig, gradvis, men samtidig fast og konsekvent Afvikling af den nuværende Sukkerbeskyttelse.

Hvis man fra Landmændenes Side vil fastholde Ostetolden, Humletolden, Cikorietolden, Sukkertolden og Træ- og Tømmer-tolden for bestandigt, vil det i Virkeligheden være at række Industriprotektionismen en Haand, som den med Glæde vilde modtage. Jeg har saa tidt, naar jeg har læst om disse Spørgsmaal i den agrariske